

Arrest

nr. 202 263 van 12 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Vlaamse Kaai 76
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 januari 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u staatsburger van de Russische Federatie van Tsjetsjeense origine en bent u moslim. U bent geboren op (...) in Kazachtstan In de regio povlodar, in het dorp Sofos Chikat, waar uw ouders verbleven na de deportatie. In 1962 keerde u terug naar Tsjetsjenië, samen met twee zussen en uw ouders. U verbleef een maand in Achkhoy-Martan district bij uw oudste broer en verhuisde dan naar het dorp Salazhi in de Tsjetsjeense regio Urus-Martan.

U werkte uw middelbare school af en ging ongeveer in 1987 in de stad Grozny wonen, waar u werkte bij de stadsdienst. In de weekends ging u naar het dorp Salazhi, waar uw familie woonde. In Grozny reinigde u de rioleringen en de waterputten. Tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog maakte u samen met een groep de straten van de stad proper. U hielp ook de strijders door hen van eten en warme kledij te voorzien. In 1995 stopte u met uw steun aan de strijders. In 2009 overleed uw broer R. (...).

In 2010 werd u om een uur of drie of vier in de nacht wakker. U keek door het raam en zag dat een twintigtal gewapende personen uw erf waren binnengedrongen. Later identificeerden die mannen zich als medewerkers van de speciale politie OMON. U wilde onmiddellijk naar buiten gaan maar werd tegengehouden door één van hen. Hij vroeg u wie er nog aanwezig was. U zei dat er enkel nog een oude vrouw aanwezig was en niemand anders. Hij duwde u naar binnen en doorzocht met de andere gewapende personen de andere kamers van het huis. Zo gingen de gewapende mannen ook binnen in de kamer waar uw dochters en schoondochters sliepen. U werd daarom boos en de gewapende personen zeiden u dat zij op zoek waren naar uw zoon M. (...) omdat zij hem enkele vragen wilden stellen. U bracht uw zoon naar buiten maar de gewapende personen namen hem mee.

Samen met uw andere zoon, A. (...), volgde u de wagen van de personen die M. (...) hadden gearresteerd. Deze personen merkten echter dat u hen achtervolgde en dwongen u om te stoppen. U reed vervolgens naar de lokale administratie en belde kennissen van u op om hulp in te schakelen. U ontdekte dat uw zoon naar Achkhoy- Martan was meegenomen, samen met een andere jongen uit het dorp. Verschillende dorpsgenoten kwamen dan ook naar Achoy Martan om de vrijlating van uw zoon en de andere dorpsgenoot te eisen. U vernam toen dat uw zoon 's middags werd vrijgelaten.

Later hoorde u van uw zoon dat hij tijdens zijn opsluiting met elektriciteit gemarteld was en dat de andere jongen uit het dorp veel langer gefolterd werd. Ze hadden uw zoon aan de rand van het dorp afgezet en enkel excuses aangeboden. U was hierom boos en probeerde uit te zoeken wie uw zoon gemarteld had. Dit werd u echter niet in dank afgenomen en in 2015 werd u ontslagen.

U koesterde dan ook een zekere wrok tegenover de autoriteiten, die uw familieleden aldus behandeld hadden. U ging verschillende malen confrontaties aan met politieagenten die u op de weg tegenkwam of wanneer u hen bij de moskee of in het dorp zag. De politieagenten die u kenden lieten u uw gang gaan.

Uw familie vreesde echter dat uw houding ten opzichte van de autoriteiten voor problemen zou zorgen. Zij stuurden u aanvankelijk naar uw nichtje in Moskou maar daar voelde u zich niet op uw gemak. Daarom besloten zij u naar uw dochter in België te sturen.

Eind september 2016 vertrok u met het vliegtuig naar Spanje, waar men u met de wagen ophaalde. U kwam op 1 oktober 2016 in België aan en vroeg op 7 oktober 2016 asiel aan.

Om uw asielaanvraag te ondersteunen, legde u de volgende documenten neer: een rehabilitatiekaart, een huwelijksakte, een werkboekje en medische documenten uit België, allen originelen.

B. Motivering

U verklaart dat u in de Tsjetsjeense republiek aanhoudende aanvaringen zal hebben met de autoriteiten en dat uw familieleden hierdoor in het vizier van de autoriteiten zullen komen.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) is echter van oordeel dat uw aangehaalde vrees ongegrond is.

U verklaarde dat u na de arrestatie van uw zoon en zijn vrijlating één dag later, dewelke in 2010 plaatsvonden, verschillende confrontaties aanging met de Tsjetsjeense ordediensten (CGVS, p10, 11, 15). Gevraagd hoe die confrontaties ontstonden, verklaarde u dat u deze steeds begon (CGVS, p15, 16). U vertelde dat u bijvoorbeeld dicht langs hen heen reed wanneer zij op de weg stonden, waardoor zij in paniek raakten. Ook verklaarde u hoe ordediensten een moskee binnendrongen en u hen wegduwde omdat u hen haat (CGVS, p15, 16, 17). Hoewel het CGVS begrip kan opbrengen voor uw verontwaardiging nadat ordetroepen in 2010 in het holst van de nacht de slaapkamer van uw dochters en schoondochters binnendrongen en omdat zij uw zoon arresteerden, kan van u verwacht worden dat u in uw land van herkomst zichzelf ervan weerhoudt om de ordediensten aan te vallen. Er kan van u verwacht worden dat u geen daden stelt die illegaal of gewelddadig zullen zijn. Gelet op het feit dat u herhaaldelijk stelde dat u de conflicten met de ordediensten begon, kan niet gesteld worden dat de Russische ordediensten u opzochten. U bevestigde daarbij zelf dat de Tsjetsjeense overheid u niet viseert (CGVS p17). Bijgevolg kan in uw hoofd geen gegronde vervolgingsvrees worden vastgesteld, zoals die in de Vluchtelingenconventie gedefinieerd wordt.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u verklaarde dat de ordediensten uw gedrag negeerden of dat zij u dit gedrag op zijn minst niet langdurig kwalijk namen. Zo verklaarde u dat de ordehandhavers die u kennen u de opdracht gaven om door te rijden, dat uw aanvaringen met de ordediensten niet verder gingen dan getrek en geduw en verklaarde u dat de ordediensten u nooit ondervraagd hadden of nooit verder hadden opgezocht (CGVS, p9, 16). Hoewel u verklaarde dat uw aanvaringen met de ordediensten wel uw broer ter ore gekomen waren, die u uit voorzorg het land uitstuurde (CGVS, p9, 11), kan het CGVS kan dan ook enkel besluiten dat u niet wordt gezocht door de Russische of

Tsjetsjeense ordediensten en dat in uw hoofde geen vervolging, zoals deze gedefinieerd wordt door de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld.

Ter bevestiging van het gebrek aan gegronde vervolgingsvrees in uw hoofde, zij erop gewezen dat uw zoon M. (...), omwille van wie uw conflict met de Tsjetsjeense ordediensten is begonnen, nog steeds in Tsjetsjenië woont. U verklaarde ook dat u niet weet of uw zoon later nog contact had met de autoriteiten. U verklaarde bovendien dat hij nog steeds op de verkeersdienst werkt waar hij vroeger werkte (CGVS, p10-15). Uit deze verklaringen blijkt dan ook geen indicatie dat uw zoon tot op heden vervolging vreest in de Tsjetsjeense Republiek of in de rest van de Russische federatie. Bijgevolg kan hieruit ook niet voor u worden afgeleid dat u zelf omwille van de band met uw zoon M. (...) tot op heden vervolging vreest.

Weliswaar verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde (DVZ vragenlijst, vraag 3.5) dat na de detentie van uw zoon jullie nog regelmatig bezoek kregen van de autoriteiten, dat geüniformeerde mannen jullie beschuldigden van hulp aan rebellen, dat jullie constant werden lastiggevallen en bedreigd. Echter verklaarde u tijdens uw gehoor voor het CGVS expliciet dat u zelf na de arrestatie van uw zoon niet meer werd beschuldigd of lastiggevallen werd door de autoriteiten, en dat dit ook niet meer gebeurde met uw familieleden (CGVS, p16, 18). Toen u werd gewezen op bovenstaande verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, bevestigde u dat ordediensten bij u niet meer waren langsgekomen na de detentie van uw zoon (CGVS, p16). U verklaarde weliswaar dat u in 2014 of 2015 op uw werk werd ontslagen (CGVS, p5, 11, 18). Dit ontslag dient, voor zover het zou zijn veroorzaakt door uw gedrag ten aanzien van de ordediensten, te worden aanzien als een éénmalige maatregel en kan dan ook niet worden geïnterpreteerd als onderdeel van een systematische persoonlijke vervolging. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u intussen een pensioen geniet van de lokale overheid (CGVS, p5), wat alleszins een belangrijke tegenindicatie uitmaakt voor enige wil vanwege de autoriteiten om u te vervolgen. Informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, bevestigt dat de pensioengerechtigde leeftijd in oktober 2015 werd verhoogd tot 65 jaar, waardoor u – geboren in januari 1951 – aan de wettelijke leeftijdsvoorwaarde voldoet voor dergelijke leeftijd.

U verwees naar het feit dat u, ter uwer spijt, uw onrust en reacties moeilijk onder controle kan houden en dat u ook in België nog steeds in de war bent. U vreest dat uw gedrag ten opzichte van de Russische ordediensten uw familieleden in het gevaar zal brengen (CGVS, p17-18). U werd dan ook aangeraden om in België een medische of psychologische inschatting te laten maken van uw verklaarde onrust en om deze aan het CGVS over te maken (CGVS, p17, 19). U diende dergelijke documenten echter niet in. Het CGVS kan dan ook enkel aannemen dat uw conflicten met de Russische ordediensten van die aard zijn dat zij te wijten zijn aan gedrag waarover u in zekere mate persoonlijke controle kan uitoefenen. U legde tijdens uw gehoor weliswaar enkele medische vaststellingen neer (document 4) maar deze kunnen allerm minst getuigen van enige aandoening dewelke buiten uw persoonlijke controle valt en dewelke u een reëel risico geeft om in de kijker van de Russische ordediensten te lopen, dan wel dat u een reëel risico zou lopen op ernstige schade door de hand van deze ordediensten.

Om bovenstaande redenen moet worden besloten dat uw beweerde vrees voor vervolging niet gegrond is. Het CGVS kan enkel besluiten dat u geen persoonlijke vrees voor vervolging koestert, zoals, gedefinieerd in de vluchtelingenconventie, noch dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige, door u neergelegde documenten (uw rehabilitatiekaart, huwelijksakte en werkboekje), kunnen weliswaar uw identiteit en die van uw echtgenote aantonen, maar kunnen niet volstaan om afbreuk te doen aan bovenvermelde vaststellingen.

Volledigheidshalve zij erop gewezen dat uw dochter, M. E. S. (...) (O.V. (...)) op 02.03.2011 de vluchtelingenstatus kreeg toegekend in België. U geeft echter zelf aan dat er geen verband is tussen de asielmotieven die u zelf inroept enerzijds en de motieven die uw dochter inriep in het kader van haar asielaanvraag (CGVS p6). Bijgevolg moet uw asielaanvraag op zich eigen merites worden beoordeeld en kan uw familieband met uw dochter niet rechtvaardigen dat voor u een gelijksoortige beslissing zou worden genomen als voor uw dochter.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er

tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.1. In haar verzoekschrift duidt verzoekende partij erop dat haar vrouw haar heeft meegedeeld dat haar familielid vermoord werd in Tsjetsjenië. Haar familieleden in Tsjetsjenië worden, ook na haar vertrek, nog gecontroleerd door *kadyrovtsy* en ondervraagd over afwezige familieleden. Verzoekende partij benadrukt dat haar familie wel degelijk gevisieerd wordt in haar land van herkomst en benadrukt dat haar familieleden, in het bijzonder haar zonen, vroeger gearresteerd en gemarteld werden. Haar ontslag op haar werk was geenszins toevallig doch betrof het een daad van vervolging. Zij en haar familie worden dan ook wel degelijk systematisch vervolgd door de ordediensten in haar land van herkomst. Verzoekende partij stelt nog dat zij van haar problemen geen bewijsstukken heeft omdat de ordediensten in haar land van herkomst geen bewijzen geven. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij een brief van haar hand waarin zij meer uitleg geeft over haar problemen (bijlage 2).

2.2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich in bovenstaand betoog beperkt tot het grotendeels herhalen van de problemen die zij met de ordediensten heeft gekend in haar land van herkomst – dewelke op zich niet betwist worden in de bestreden beslissing – en het tegenspreken van de conclusie van verwerende partij door te stellen dat zij wel degelijk systematisch vervolgd wordt door de ordediensten in haar land van herkomst. Dergelijk verweer is evenwel niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze

motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Voorts dient te worden aangestipt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij eveneens in gebreke blijft.

Daar waar verzoekende partij stelt dat haar familieleden in Tsjetsjenië ook na haar vertrek nog gecontroleerd worden door de ordediensten en ondervraagd worden over afwezige familieleden, duidt de Raad erop, zoals ook wordt vastgesteld in de bestreden beslissing, dat verzoekende partij weliswaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat zij na de detentie van haar zoon nog regelmatig bezoek kregen van de autoriteiten, dat geüniformeerde mannen hen beschuldigden van hulp aan rebellen, dat zij constant werden lastiggevallen en werden bedreigd, doch later op het Commissariaat-generaal, ook na confrontatie met haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, expliciet verklaarde dat zij en haar familieleden na de arrestatie van haar zoon niet meer werden beschuldigd of lastiggevallen door de autoriteiten. Dat zij thans plots weer stelt dat haar familieleden in Tsjetsjenië wel degelijk nog worden lastiggevallen door de autoriteiten kan dan ook niet overtuigen. Zij stelt weliswaar in haar verzoekschrift dat haar familieleden haar niet alles vertelden omdat zij oud en ziek is, doch dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij zich beperkt tot blote beweringen die op geen enkele wijze gestaafd worden. Immers voegt zij in dit verband louter als bijlage bij haar verzoekschrift een brief waarvan zij in haar verzoekschrift aangeeft dat zij deze zelf heeft geschreven (bijlage 2) doch geen enkele bevestiging van deze problemen met officiële bronnen. Zij het tevens opgemerkt dat, daar waar zij stelt dat haar vrouw haar zou hebben verteld dat een familielid werd vermoord, zij nergens in haar verzoekschrift verduidelijkt om welk familielid het zou gaan. Dergelijke vage en niet-gestaafde verklaringen zijn dan ook niet van aard de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Wat betreft de bij het verzoekschrift gevoegde brief waarvan verzoekende partij in haar verzoekschrift aangeeft dat zij deze zelf heeft geschreven (bijlage 2), wijst de Raad erop dat dit stuk niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging toe dit stuk niet in overweging.

2.2.3. Wat betreft nog de bemerking van verzoekende partij dat zij ziek en oud is en dat dit mogelijk geleid heeft *“tot sommige fouten bij de huidige asielaanvraag”*, bemerkt de Raad dat verzoekende partij tot op heden geen enkel medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat ziekte en/of ouderdom haar ervan zouden weerhouden volledige, coherente en consistente verklaringen af te leggen.

2.2.4. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999 , drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.*

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.”.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.5. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 9 en 10), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 22 november 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.6. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT